

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2018, čj. CPR-29951-3/ČJ-2017-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2018, čj. 4 A 47/2018-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2018, čj. CPR-29951-3/ČJ-2017-930310, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 6. 10. 2017, čj. KRPA-361940-17/ČJ-2017-000022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na šest měsíců; současně mu byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, neboť žalobce pobýval na území ČR od 31. 8. 2017 do 6. 10. 2017 bez platného oprávnění k pobytu.

[2] Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který jeho žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Městský soud konstatoval,

že rozhodnutími správních orgánů nedošlo ke vzniku neodůvodněných rozdílů ve skutkové obdobných případech. Je totiž nutné rozlišovat jiné rozhodování ve skutkově obdobných případech a žalobcovu situaci, který i po zastavení předchozího řízení o správním vyhoštění plynule pokračoval v nezákonném pobytu na území ČR. Městský soud s odkazem na rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 Azs 247/2017-37, uvedl, že zastavení předchozího řízení o správním vyhoštění nemůže představovat jakousi „faktickou imunitu“ před následky opakování téhož typu prohřešku v budoucnu. Pokračování v nezákonném pobytu přitom zvyšuje společenskou nebezpečnost takového jednání. Podle názoru městského soudu se správní orgány dostatečně vypořádaly také se zásahem rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a jeho blízkých; s jejich závěry se ztotožnil. Městský soud s poukazem na okolnosti věci ani neseznal, že by doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v nepřiměřené délce.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dál jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítl nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť městský soud řádně nevypořádal žalobní námítky a pouze převzal argumentaci žalované, jejíž postup a rozhodnutí bez dalšího aproboval. Městský soud tak zatížil své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností, neboť již rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nepřezkoumatelná a nezákonná. Žalobní námítky tedy zůstávají relevantní také v řízení o kasační stížnosti.

[5] Stěžovatel vytkl, že se městský soud nedostatečně vypořádal s námitkou porušení zásady legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), neboť ve skutkově obdobném případě bylo rozhodnuto rozdílným způsobem. Se stěžovatelem totiž již bylo vedeno správní řízení o správním vyhoštění z týchž důvodů jako v nyní projednávané věci. Toto předchozí řízení však bylo rozhodnutím žalované ze dne 30. 8. 2018, čj. KRPA-105775/ČJ-2017-000022, pro nepřiměřenost zastaveno. Soukromý a rodinný život stěžovatele přitom zůstal beze změn. Stěžovatel je tedy přesvědčen, že rovněž nyní posuzované řízení o jeho správním vyhoštění mělo být s ohledem na zásadu legitimního očekávání zastaveno (stěžovatel odkázal na rozsudky NSS ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-35, Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2014, sp. zn. 4 A 41/2014, a Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2017, sp. zn. 78 A 3/2017).

[6] Stěžovatel dále namítl, že se městský soud dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou proti nepřiměřenosti napadených správních rozhodnutí co do jejich dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele. Správní orgán I. stupně relevantně nezdůvodnil, proč bylo uloženo opatření právě ve formě správního vyhoštění a zrovna v této délce; jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelností je proto zatíženo také rozhodnutí žalované a městského soudu, neboť v jejich rozhodnutích je rozhodnutí správního orgánu I. stupně aprobováno. V rozhodnutích žalované a městského soudu poté nejsou ani dostatečně vypořádány odvolací (resp. žalobní) námítky. Forma uloženého opatření a jeho délka jsou zcela neadekvátní okolnostem případu a odporují základním zásadám činnosti správních orgánů, zejména zásadě proporcionality a právní jistoty.

[7] Stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[8] Žalovaná se ztotožnila s napadeným rozsudkem a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] NSS konstatuje, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou z odůvodnění jeho rozsudku zřejmé. Městský soud v něm popsal konkrétní skutkové okolnosti, z nichž vycházel, uvedl úvahy, kterými se řídil, a popsal závěry, k nimž dospěl. Městský soud ani neopomenul žádnou ze žalobních námitek. Obdobné lze uvést rovněž o rozhodnutích správních orgánů, které se srozumitelně a přezkoumatelně věnovaly všem skutečnostem, které se týkají projednávané věci, a vypořádaly všechny námitky stěžovatele.

[11] NSS zdůrazňuje, že za vadu, jejímž důsledkem by mohlo být zrušení napadeného rozsudku, nelze považovat ani to, že městský soud vyšel z argumentace správních orgánů. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí mohl městský soud odkázat právě na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47).

[12] Ze správního spisu mj. vyplývá, že usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 29. 8. 2017, čj. KRPA-105775-105/ČJ-2013-000022, které téhož dne nabylo právní moci, bylo zastaveno řízení o správním vyhoštění vedené se stěžovatelem, jež bylo zahájeno dne 17. 3. 2013. Dle tohoto rozhodnutí byla závadnost stěžovatelova chování významně snížena jeho pobytem v ČR od roku 2011 a značnou délkou správního řízení; za těchto okolností byla konstatována nepřiměřenost zásahu do stěžovatelova rodinného a soukromého života v případě jeho správního vyhoštění. Stěžovatel dne 6. 10. 2017 ve svém vyjádření účastníka řízení uvedl, že bydlí v pronajatém bytě s rodiči a bratrem (tito mají v ČR povolen trvalý pobyt), kteří platí nájem a stěžovatele i jinak zajišťují, neboť bez povolení nemůže pracovat. Více času ovšem tráví stěžovatel u své přítelkyně, která má v ČR povolen trvalý pobyt. Stěžovatel dále uvedl, že do ČR poprvé přijel v roce 2003. Od tohoto roku v ČR pobývá a pouze občas navštěvuje Ukrajinu; do ČR naposledy přicestoval roku 2010. Nyní stěžovatel plánoval odjezd na Ukrajinu, kde má prarodiče. Stěžovatel nebydlí ve společné domácnosti s občanem EU a v ČR se nenachází osoba, o kterou by se musel starat. Stěžovatel rovněž uvedl, že na území ČR ani EU není osoba, vůči níž by skončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené; v ČR nemá žádné vazby ani závazky či pohledávky. Je zdravý a návrat na Ukrajinu by pro něj nic neznamenal, musel by odcestovat a přítelkyně by jej tam musela navštěvovat. Stěžovatel by si pouze musel včas zařídit nějaké bydlení.

[13] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohledňuje zejména kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců.

[14] NSS k námitkám stěžovatele konstatuje, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí vypořádala rovněž s otázkou předchozího řízení o správním vyhoštění stěžovatele. Ve shodě se správním orgánem I. stupně uvedla, že předchozí (zastavené) správní řízení nezakládá překážku litispendence a zdůraznila, že důvodem zastavení tohoto správního řízení

o vyhoštění stěžovatele pro jeho nepřiměřenost dle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců byla zejména jeho délka, jakož i to, že na území ČR mají udělen trvalý pobyt matka stěžovatele, jeho bratři a přítelkyně. Nebylo možné odhlédnout ani od skutečnosti, že stěžovatel se na území ČR nacházel od roku 2011 a od roku 2012 nebyl držitelem žádného pobytového oprávnění. Nyní posuzované správní řízení však bylo se stěžovatelem zahájeno až dne 6. 10. 2017 a byla opětovně posuzována intenzita zásahu správního vyhoštění stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života, a to i ve vztahu k předchozímu řízení o jeho správním vyhoštění. Žalovaná v této souvislosti konstatovala, že stěžovatel se zdržuje na území ČR již více než deset let, a to po převážnou dobu bez jakéhokoli pobytového oprávnění, za což mu již dne 6. 8. 2006 bylo uloženo správní vyhoštění na dobu tří let a následně bylo dvakrát zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění. Ačkoli by se stěžovatel vzhledem k délce svého pobytu na území ČR mohl cítit být silně „zakoreněn“ v české společnosti, nelze odhlédnout od protiprávnosti jeho pobytu. Nedodržování právních předpisů ČR stěžovatelem přitom podle žalované snižuje přesvědčivost jeho tvrzení o jeho integraci. Žalovaná dále poukázala na věk stěžovatele a jeho dobrý zdravotní stav, jakož i na to, že na Ukrajině, kde žijí jeho prarodiče, má alespoň základní sociální zázemí. Stěžovatel je přitom pro svou rodinu, která se zdržuje na území ČR, spíše finanční zátěží, neboť nemůže legálně pracovat. Žalovaná rovněž uvedla, že stěžovatel nemá na území ČR vůči nikomu vyživovací povinnost, a ve vztahu k jeho přítelkyni odkázala na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který neukládá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Již správní orgán I. stupně, jehož rozhodnutí tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek, přitom konstatoval, že k uložení nižší hranice správního vyhoštění stěžovatele na dobu šesti měsíců bylo přistoupeno mj. proto, aby nedošlo k dlouhodobému zpřetrhání vazeb mezi stěžovatelem a jeho přítelkyní.

[15] S ohledem na uvedené tedy nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s námitkou vztahující se k zastavení předchozího řízení a námitkou směřující proti nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány se při svém posouzení komplexně zabývaly jeho rodinnou a finanční situací a zohlednily také skutečnost, že následky správního vyhoštění stěžovatele ponese i jeho přítelkyně. Správní orgány rovněž zjišťovaly vztah stěžovatele k jeho domovskému státu. NSS se tedy ztotožňuje s posouzením městského soudu, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav a jejich rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. NSS souhlasí také se závěrem městského soudu, na jehož rozsudek v podrobnostech odkazuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[16] NSS shrnuje, že správní vyhoštění bylo stěžovateli uloženo v souladu s § 119 odst. 1 písm. c) bodem 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu*, neboť stěžovatel pobýval na území ČR od 31. 8. 2017 do 6. 10. 2017 bez platného oprávnění k pobytu. Již správní orgán I. stupně přitom stanovil délku doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států EU, na samé její spodní hranici v délce šesti měsíců, přičemž zohlednil rodinné vazby stěžovatele, přihlédl také k délce doby, po kterou stěžovatel bez oprávnění pobýval na území ČR, jakož i k tomu, že se sám dostavil k řešení své situace a se správním orgánem spolupracoval. S tímto hodnocením se žalovaný i městský soud následně ztotožnili; rovněž jejich rozhodnutí jsou v popsáném směru přezkoumatelná. NSS zdůrazňuje, že stěžovatel formuloval převážnou část svých námitek velmi obecně a jen v této míře obecnosti se s nimi mohl vypořádat také NSS (stěžovatel zejména konkrétně neuvedl, na základě jakých okolností dovozuje neadekvátnost stanovení délky doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území

pokračování

členských států EU, a v čem tato doba, jakož i uložené správní vyhoštění, jinak odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů).

[17] V této souvislosti neobstojí ani námitka, že správní orgány rozhodly ve skutkově obdobném případě rozdílným způsobem. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 Azs 247/2017-37: „*Předchozí zastavení řízení o správním vyhoštění pro nepřiměřenost rozhodnutí neznamená, že pokud cizinec nadále setrvává na území nelegálně, nelze mu v dalším řízení správní vyhoštění uložit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 276/2016 - 22, v němž soud posuzoval případ cizince, který nerespektoval výjezdní příkazy po zastavení řízení pro nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života).*“ Městský soud tedy přílehně odkázal na závěry citovaného rozsudku NSS a NSS ve shodě s ním konstatuje, že stěžovatel měl možnost vycestovat do země původu nejpozději po předchozím zastavení předcházejícího řízení o správním vyhoštění, přesto setrval v ČR s vědomím, že na jejím území pobývá neoprávněně.

[18] NSS závěrem konstatuje, že není přílehný odkaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-35, v němž bylo rozhodováno o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2014, čj. 4 A 41/2014-46. V tomto rozsudku totiž byla (na rozdíl od nyní projednávané věci) poměřována zejména kritéria představující hrozící újmu nezletilého dítěte na straně jedné a zájem státu na dodržování imigračních pravidel na straně druhé, a to ve prospěch zájmu nezletilého dítěte (čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte). Obdobné platí rovněž o rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2017, čj. 78 A 3/2017-44, ve kterém byl opět posuzován především zájem nezletilých dětí. V nyní projednávané věci ovšem ohrožení práv jakéhokoli nezletilého dítěte stěžovatel ani netvrdí a tyto rozsudky proto nelze v této věci aplikovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Námitky stěžovatele nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu